

2. podredno u odnosu na prvo pitanje, u slučaju da Sud na pitanje o tumačenju članka 267. stavka 3. UFEU-a odgovori na način da se prethodno pitanje mora uputiti: protiv li se odredbama i načelima članaka 26. UFEU-a – Unutarnje tržište – 49. – Pravo poslovnog nastana – 56 – Sloboda pružanja usluga – 63 – Sloboda kretanja kapitala – i članka 16. Povelje Europske unije o temeljnim pravima – Sloboda poduzetništva, kao i općem načelu legitimnog očekivanja (koje je „jedno od temeljnih načela Unije”, kao što je Sud potvrdio u presudi od 14. ožujka 2013. u predmetu C-545/11), donošenju i primjeni nacionalnog propisa (čl. 1. st. 78. t. (b), podt. 4., 8., 9., 17., 23., 25., Zakona br. 220/2010, kojim se, i već postojećim koncesionarima u sektoru mrežnog upravljanja igrama na sreću koje su zakonom dopuštene, uvode novi zahtjevi i obveze putem dodatka već postojećem ugovoru (i bez ikakvog roka za postupnu prilagodbu).

Žalba koju je 9. srpnja 2016. podnio LL protiv rješenja Općeg suda (sedmo vijeće) od 19. travnja 2016. u predmetu T-615/15, LL protiv Europskog parlamenta

(Predmet C-326/16 P)

(2016/C 343/38)

Jezik postupka: litavski

Stranke

Žalitelj: LL (zastupnik: J. Petrulionis, odvjetnik)

Druga stranka u postupku: Europski parlament

Žalbeni zahtjevi

- ukidanje rješenja Općeg suda Europske unije (sedmo vijeće) od 19. travnja 2016. u predmetu T-615/15, kojime je Opći sud odbacio tužiteljevu tužbu za poništenje, kao prvo, Odluke D(2014) 15503 glavnog tajnika Europskog parlamenta od 17. travnja 2014. kojom se traži povrat naknade za parlamentarnu pomoć koja mu je pogrešno isplaćena i, kao drugo, obavijesti o terećenju br. 2014-575 od 5. svibnja 2014.;
- vrati predmet na ponovno rješavanje.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

U potporu svoje žalbe žalitelj ističe pet žalbenih razloga.

1. Donošenjem toga rješenja, Opći sud nije detaljno, pravilno, sveobuhvatno i objektivno ispitao sve pisane dokaze podnesene uz tužbu koji su bili relevantni kako bi se pravilno i primjereno odredio rok za podnošenje tužbe, te je stoga došao do zaključaka koji su protivni materijalima u spisu i odredbama koje se ističu u ovoj žalbi, koji su, među ostalim, da je „tužba podnesena više od 17 mjeseci nakon posljednjeg datuma”, „tužitelj nije dokazao ili se barem pozvao na postojanje [...] okolnosti koje bi omogućile odstupanje od odnosnog roka na temelju članka 45. drugog stavka Statuta Suda Europske unije [...]” i „tužbu treba odbaciti kao očito nedopuštenu iz razloga što je podnesena izvan roka[...]”.
2. U svome rješenju Opći sud nije pravilno primijenio članak 263. Ugovora o funkcioniranju Europske unije te je također povrijedio članak 72. Provedbenih mjera za Statut članova Europskog parlamenta te je nepravilno ocijenio mogućnost primjene članka 45. Statuta Suda Europske unije:
 - budući da se žalitelj, kao bivši član Europskog parlamenta, nije složio sa odlukom glavnog tajnika Europskog parlamenta (i s obavijesti o terećenju koja je na toj osnovi izdana) te je smatrao da je neosnovana, iskoristio je svoje pravo i zadovoljio uvjete iz članka 72. Provedbenih mjera za statut članova Europskog parlamenta te podnio pritužbu protiv te odluke, prvo kvestorima, a potom i Predsjedništvu i predsjedniku Europskog parlamenta;

- tek nakon toga, kada je 10. rujna 2015. žalitelj zaprimio elektroničku poštu od predstavnika Europskog parlamenta i s njime, među ostalim dokumentima, i završni dopis predsjednika Europskog parlamenta br. 311354 od 26. lipnja 2015. sukladno članku 72. stavku 3. Provedbenih mjera za statut članova Europskog parlamenta, tužitelj je stekao pravo na podnošenje tužbe za poništenje odluke glavnog tajnika Europskog parlamenta i na toj osnovi izdane obavijesti o terećenju pred Općim sudom;
 - točno je na dan kada je završni dopis br. 311354 predsjednika Europskog parlamenta br. 311354 od 26. lipnja 2015. sukladno članku 72. stavku 3. Provedbenih mjera za statut članova Europskog parlamenta zaprimljen, odnosno 20. rujna 2015., započeo teći dvomjesečni rok u kojem je žalitelj mogao prema članku 263. šestom stavku UFEU-a pokrenuti postupak za poništenje odluke glavnog tajnika Europskog parlamenta i na toj osnovi izdane obavijesti o terećenju pred Općim sudom;
 - u tom pogledu i sukladno članku 263. šestom stavku UFEU-a, rok za pokretanje postupka pred Općim sudom istekao je 10. prosinca 2015. Tužba je zaprimljena u tajništvu Općeg suda 4. studenog 2015. To znači da dvomjesečni rok za pokretanje postupka iz članka 263. šestog stavka UFEU-a nije povrijeđen te da tužba nije podnesena „izvan roka”;
 - Opći sud u rješenju nije ocijenio sve dokumente i odnosne okolnosti kao i odredbe članka 72. Provedbenih mjera za statut članova Europskog parlamenta, koje je žalitelj primijenio i na temelju kojih je podnio pritužbu protiv odluke glavnog tajnika Europskog parlamenta i obavijesti o terećenju prije pokretanja spora;
 - tim rješenjem Opći sud ne samo da je povrijedio žaliteljeva prava i interese, već je također pogrešno primijenio članak 263. UFEU-a, te povrh toga povrijedio članak 72. Provedbenih mjera za statut članova Europskog parlamenta;
 - nadalje, u rješenju Općeg suda potpuno je nepravilno i neutemeljeno utvrđeno da nije bilo mogućnosti primijeniti članak 45. Statuta Suda Europske unije. Primjena presudskog postupka ispitivanja spora, žaliteljevo aktivno, obazrivo i savjesno ponašanje, vrijeme kada su zaprimljeni dokumenti i ostale okolnosti potvrđuju da je, u ovom slučaju, čak i da je odlučeno da je prekoračen rok za pokretanje postupka, taj rok trebao biti obnovljen, jer je prekoračen iz važnih, objektivnih i opravdanih razloga, naime provedbe postupka iz članka 72. Provedbenih mjera za statut članova Europskog parlamenta (članak 45. stavak prvi Statuta Suda Europske unije). Žalitelj nije mogao znati da provedba obveznog postupka iz članka 72. Provedbenih mjera za statut članova Europskog parlamenta može značiti gubitak prava na pokretanje postupka pred Općim sudom (članak 45. drugi stavak Statuta Suda Europske unije). Treba istaknuti da je žalitelj kasnije u tužbi naveo pitanje jesu li odluke kvestora i Predsjedništva Europskog parlamenta donesene sukladno članku 72. Provedbenih mjera za statut članova Europskog parlamenta bile osnovane i zakonite.
3. Opći sud je u rješenju pogrešno primijenio članak 126. Poslovnika Općeg suda te je na toj osnovi rješenjem odlučio ne poduzimati daljnje korake u postupku i odbaciti tužbu;
- Opći sud je u rješenju zasnovao primjenu članka 126. svoga Poslovnika samo na jednoj okolnosti i razlogu, a to je pokretanje postupka izvan roka, odnosno, nakon proteka razdoblja iz članka 263. stavka 6. UFEU-a;
 - u zahtjevu je dokazano da razdoblje iz članka 263. stavka 6. UFEU-a nije proteklo te da je stoga Opći sud pogrešno i nezakonito rješenjem odbacio tužbu na osnovi članka 126. svoga Poslovnika;
 - u ovom slučaju, temelj i uvjeti za primjenu članka 126. Poslovnika Općeg suda nisu prisutni. Zahtjev je podnesen prije nego je razdoblje iz članka 263. stavka 6. UFEU-a proteklo te ga se stoga ne može smatrati očito nedopuštenim. U ovom slučaju, Opći sud je povrijedio članak 126. svoga Poslovnika njegovom pogrešnom i nezakonitom primjenom.

4. Rješenje Općeg suda povrijedilo je žaliteljevo pravo na učinkoviti pravni lijek i na pravično suđenje iz članka 47. stavaka 1. i 2. Povelje o temeljnim pravima Europske unije, jer je Opći sud rješenjem nezakonito i pogrešno odbacio tužbu na osnovi članka 126. Poslovnika kao očito nedopuštenu iz razloga što je navodno podnesena izvan roka te nije meritorno ispitivao tužbu i u njoj iznesene argumente i tvrdnje.
5. Opći sud je rješenjem pogrešno odlučio da tužitelj mora snositi vlastite troškove u postupku pred Općim sudom (članak 133. i članak 134. stavak 1. Poslovnika Općeg suda):

Opći sud je rješenjem pogrešno odbacio tužbu na osnovi članka 126. svoga Poslovnika, te je stoga također pogrešno odlučio da tužitelj mora snositi vlastite troškove pred Općim sudom. Nakon što rješenje Općeg suda bude ukinuto i predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje, pitanje dodjele troškova mora biti iznova utvrđeno u konačnoj odluci Općeg suda, te ako tužba bude usvojena, tuženiku, Europskom parlamentu, treba naložiti snošenje žaliteljevih troškova (članak 133. i članak 134. stavak 1. Poslovnika Općeg suda).

Tužba podnesena 15. lipnja 2016. – Europska komisija protiv Republike Poljske

(Predmet C-336/16)

(2016/C 343/39)

Jezik postupka: poljski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: K. Hermann i E. Manhaeve)

Tuženik: Republika Poljska

Tužbeni zahtjev

- Utvrđenje da je, time što,
- su od 2007. do, u najmanju ruku, 2013. u 35 područja kvalitete zraka prekoračene dnevne granične vrijednosti, a u 9 područja kvalitete zraka godišnje granične vrijednosti za PM₁₀ i nisu dostavljene informacije iz kojih bi proizlazilo da se ta situacija poboljšala,
- programi za kvalitetu zraka nisu uključivali odgovarajuće mjere kako bi se što je moguće više smanjilo razdoblje u kojem su granične vrijednosti za PM₁₀ u zraku prekoračene,
- su dnevne granične vrijednosti uvećano za granicu tolerancije od 1. siječnja 2010. do 10. lipnja 2011. u području 14.17 – Grad Radom –, u području 14.18 – Pruszków-Żyrardów – i u području 16.15 – Kędzierzyn-Koźle – te od 1. siječnja 2011. do 10. lipnja 2011. u području 30.3 – Ostrów-Kępnno – bile prekoračene, i
- članak 23. stavak 1. podstavak 2. Direktive 2008/50/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. svibnja 2008. o kvaliteti zraka i čišćem zraku za Europu nije pravilno prenesen,

Republika Poljska povrijedila obveze koje ima na temelju članka 13. stavka 1. u vezi s Prilogom XI., članka 23. stavka 1. podstavka 2. i članka 22. stavka 3. u vezi s Prilogom XI. Direktive 2008/50/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. svibnja 2008. o kvaliteti zraka i čišćem zraku za Europu ⁽¹⁾;

- Nalaganje snošenja troškova Republici Poljskoj.